

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

ΕΚΛΕΚΤΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ :

Οδός Πατησίων, ἀριθμὸς 3, πρὸς τὸ
τυπογραφεῖον τῆς «Κορίννης».

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ : Ἡ Βασίλισσα Μαργώ, (μετὰ εἰκόνας) μυθιστορία Α. Δουμά, μετὰφρ. Α. Σκαλίδου (Συν.). — Ἡ Λουομένη Χανούμισσα, μυθιστορία Λεϊλά-Χανούμ (Συν.). — Ἰατρὸς διὰ τῆς βίας, διήγημα. — Ὁ τετράπους Γρεναδιέρους. — Τὰ ἐπισκεπτήρια. — Μουσική: *Voce lontana*, μελωδία τοῦ Μουσικοδιδασκάλου *Platania*.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Ἐν Ἀθήναις: δρ. δ. ταῖς ἑκαταχίαις 6, τῷ ἑξατορικῷ 10
ΦΥΛΛΑ προηγουμένα λεπτὰ 20.
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' αὐθείας εἰς Ἀθήνας
διὰ γραμματοσήμεου καὶ χαρτονομισμάτων
παντὸς ἔθνους.

Καὶ ὁ Ἑρρίκος ἀνεχάτισε τὸν ἵππον τοῦ ἐνώπιον τοῦ Δεμουῦ. [Σελ. 115].

Ἡ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΑΡΓΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Μετὰφρ. Ἀλεξάνδρου Σκαλίδου.

[Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον].

ΚΒ'.

ΜΕΓΑΛΕΙΟΤΑΤΕ ΘΑ ΓΕΙΝΕΤΕ ΒΑΣΙΛΕΥΣ

— Βασιλεῦ, εἶπεν, ἡρχόμην νὰ ὁμιλήσω πρὸς τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα, περί τινος πράγματός, ὅπερ πρὸ πολλοῦ με ἀπασχολεῖ.

— Περί μύρων; εἶπεν ὁ Ἑρρίκος μειδιῶν.

— Ἔστω, βασιλεῦ· περὶ μύρων! ἀπήντησεν ὁ Ῥενέ μετὰ παραδόξου ὕφους.

— Ὅμιλήσατε καὶ σὰς ἀκούω. Τὸ θέμα τοῦτο με ἐνδιαφέρει.

Ὁ Ῥενέ παρετήρησε τὸν Ἑρρίκον, ὥσπερ ἤθελε νὰ ἀναγνώσῃ ἐπὶ τοῦ προσώπου του τοὺς διαλογισμούς του. Βλέπων ὅμως ὅτι οὐδὲν κατῴρθου, ἐξηκολούθησεν:

— Εἰς τῶν φίλων μου, βασιλεῦ, ἔφθασεν ἐσχάτως ἐκ Φλωρεντίας Ἀσχολεῖται δὲ πολὺ εἰς τὴν ἀστρολογίαν.

— Ἀ, ναί! εἶπεν ὁ Ἑρρίκος. Εἰξεύρω ὅτι τοῦτο εἶναι πάθος Φλωρεντινόν.

— Μετὰ τῶν πρώτων σοφῶν ὁ φίλος μου οὗτος παρετήρησε τὰ ὠροσκόπια τῶν κυριωτέρων εὐπατριδῶν τῆς Εὐρώπης.

— Ἀ! ἦ! εἶπεν ὁ Ἑρρίκος.

— Ἐπειδὴ δὲ καὶ ὁ οἶκος τῶν Βουρβόνων εἶναι εἰς τῶν πρώτων, ὡς καταγόμενος ἐκ τοῦ κόμητος Κλερμόν, πέμπτου υἱοῦ τοῦ Ἀγίου Λουδοβίκου, δὲν ἐλησμόνησε νὰ παρατηρήσῃ καὶ τὸ τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος.

— Ὁ Ἑρρίκος κατέστη προσεκτικώτερος. — Καὶ ἐνθυμείσθε, ἠρώτησεν, αὐτὸ τὸ ὠροσκόπιον;

— Ὡ! εἶπεν ὁ Ῥενέ. Τὸ ὠροσκόπιόν σας δὲν εἶναι ἐξ ἐκείνων, τὰ ὁποῖα λησμονοῦνται εὐκόλως.

— Ἀληθῶς; εἶπεν ὁ Ἑρρίκος μετ' εἰρωνικοῦ ὕφους.

— Ναί, Βασιλεῦ! Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης, κατὰ τὸ ὠροσκόπιον αὐτό, ἔχει λαμπρὰν τύχην.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ νεαροῦ ἡγεμόνος ἐξήστραψαν, ἀλλ' ἡ ἀκουσία λάμπει τῶν ἐσθέσθῃ ἀμέσως ἐντὸς νέφους τινὸς ἀδιαφορίας.

— Αὐτοὶ οἱ ἰταλικοὶ χρησμοὶ εἶναι ὅλοι κολακευτικοί, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος. Ὁ λέγων δὲ κόλαξ, λέγει ψεύστης. Μὴ δὲν μοῦ προεῖπον καὶ ὅτι θὰ διοικήσω στρατούς; Ἐγώ!

Καὶ ἐξερράγη εἰς γέλωτας.

— Βασιλεῦ! εἶπε ψυχρῶς ὁ Ῥενέ, τὸ ὠροσκοπίον σας προαναγγέλλει κατὰ τι καλλίτερον τούτου.

— Τί! μοῦ προαναγγέλλει ὅτι ἐπὶ κεφαλῇ τῶν στρατῶν αὐτῶν θὰ κερδήσω μάχας;

— Ἀκόμῃ καλλίτερον.

— Ἐμπρὸς λοιπόν! Μὴ θὰ γείνω κατακτητής;

— Μεγαλειότατε, θὰ γείνετε βασιλεὺς.

— Ἀλλὰ, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, καταστέλων σφοδρὸν τῆς καρδίας του παλμόν, μὴ δὲν εἶμαι ἤδη;

— Μεγαλειότατε! ὁ φίλος μου εἰξεύρει τί ὑπόσχεται. Ὅχι μόνον θὰ ἦσθε βασιλεὺς, ἀλλὰ καὶ θὰ βασιλεύσητε.

— Τότε, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, μετὰ τοῦ αὐτοῦ εἰρωνικοῦ ὕφους, ὁ φίλος σας ἔχει ἀνάγκην δέκα χρυσῶν σκούδων, διότι ἡ τοιαύτη προφητεία διαθρύπτει ἀρκούντως τὴν φιλοδοξίαν, καὶ ἰδίως νῦν. Ἐπειδὴ ὅμως καὶ δὲν εἶμαι πλούσιος, θὰ δώσω εἰς αὐτὸν τὰ πέντε τώρα ἀμέσως καὶ τὰ ἄλλα πέντε ὅταν ἡ προφητεία πραγματοποιηθῇ.

— Βασιλεῦ! εἶπεν ἡ κυρία Σώβη, μὴ λησμονῆτε ὅτι εἰσθε ὑποχρεωμένος καὶ εἰς τὴν Δαριύλῃν καὶ μὴ ἀναλαμβάνετε πολλὰς ὑποχρεώσεις.

— Δέσποινα, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, ἐλπίζω ὅτι ὅταν ἔλθῃ ἡ στιγμή ἐκεῖνη θὰ μὲ θεωρῶσιν ὡς βασιλέα, καὶ ὅτι ἕκαστος θὰ ἦναι ἀρκούντως εὐχαριστημένος ἂν ἐκτελέσω καὶ τὸ ἥμισυ ὧσιν ὑπεσχέθην.

— Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ Ῥενέ, ἐξακολουθῶ.

— Ἀ! λοιπόν δὲν ἦτο αὐτὸ μόνον; Ἔστω, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος. Ἄν γείνω αὐτοκράτωρ, δίδω τὸ διπλάσιον.

— Μεγαλειότατε! ὁ φίλος μου ἤλθεν ἐκ Φλωρεντίας μὲ τὸ ὠροσκοπίον αὐτό, τὸ ὁποῖον ἀνενέωσεν ἐδῶ εἰς Παρισίους, καὶ εὔρε τὰ αὐτὰ ἀποτελέσματα. Μοὶ ἐμπιστεύθη δὲ μυστικόν τι.

— Μυστικόν, τὸ ὁποῖον ἐνδιαφέρει τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα; ἠρώτησεν ὀρμητικῶς ἡ Καρλόττα.

— Πιστεύω, εἶπεν ὁ Φλωρεντινός.

— Ἐμπρὸς λοιπόν, εἶπεν ἡ κυρία Σώβη, ὁμιλήσατε περὶ τίνος πρόκειται;

— Πρόκειται, εἶπεν ὁ Ῥενέ, σταθμιζὼν ἐκάστην λέξιν του, περὶ τῶν φημῶν ἐκείνων τῶν ἀναφερομένων εἰς τινὰς δηλητηριάσεις, περὶ τῶν ὁποίων ἀπὸ τίνος γίνεται λόγος ἐν τῇ αὐλῇ.

Ἐκ τῆς ἐλαφρᾶς ἐντάσεως τῶν ῥωθῶνιων του ἐφάνετο ὅτι ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας καθίστατο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον προσεκτικώτερος.

— Καὶ ὁ φίλος σας εἰξεύρει τι περὶ τῶν δηλητηριάσεων τούτων; εἶπεν ὁ Ἑρρίκος.

— Ναί, βασιλεῦ!

— Καὶ πῶς ἐμπιστεύεσθε εἰς ἐμὲ ξένον μυστικόν, καὶ μάλιστα τόσῳ σπουδαῖον, Ῥενέ; ἐπανέλαβεν ὁ βασιλεὺς μετὰ τοῦ φυσικωτέρου τόνου.

— Ὁ φίλος μου ζητεῖ μίαν συμβουλὴν παρὰ τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος.

— Ἀπὸ ἐμέ;

— Καὶ τί τὸ παραδοξόν, βασιλεῦ; Δὲν ἐνθυμεῖσθε τὸν γέροντα στρατιώτην τοῦ Ἀκτίου, ὁ ὁποῖος ἔχων δίκην τινὰ ἐζήτησε συμβουλὴν παρὰ τοῦ Αὐγούστου;

— Ὁ Αὐγούστος ἦτο νομικός. Ῥενέ, καὶ ἐγὼ δὲν εἶμαι.

— Βασιλεῦ! ὅτε ὁ φίλος μου μοὶ ἐνεπιστεύθη τὸ μυστικόν του, ἀνῆκετε εἰς τὸ καλθινικὸν κόμμα, τοῦ ὁποίου εἰσθε ὁ πρῶτος ἀρχηγός, καὶ ὁ κόμης Κονδὲ ὁ δεύτερος.

— Καὶ τί μὲ τοῦτο; ἠρώτησεν ὁ Ἑρρίκος.

— Ὁ φίλος μου αὐτὸς ἠλπίζεν ὅτι ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης θὰ μετεχειρίζετο τὴν παρὰ τῷ κ. Κονδὲ ἐπιρροήν της ὅπως τὸν πείσῃ νὰ μὴ διακῆται πλέον ἐχθρικῶς πρὸς αὐτόν.

— Ἐξηγήθητι καλλίτερον, ἂν θέλετε νὰ σᾶς ἐννοήσω, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος.

— Ἡ Μεγαλειότης σας θὰ ἐννοήσῃ μὲ μίαν μόνην λέξιν. Ὁ φίλος μου αὐτὸς εἰξεύρει ὅλας τὰς λεπτομερείας τῆς δηλητηριάσεως, τὴν ὁποίαν ἀπεπειράθησαν κατὰ τοῦ κυρίου Κονδὲ.

— Καὶ ἀπεπειράθησαν νὰ δηλητηριάσωσι τὸν κύριον Κονδὲ; ἠρώτησεν ὁ Ἑρρίκος μετ' ἐκπλήξεως, ἣν θαυμασιῶς προσεποιήθη. Καὶ πότε;

— Ὁ Ῥενέ παρετήρησε προσεκτικῶς τὸν βασιλέα καὶ εἶπε:

— Πρὸ ὀκτῶ ἡμερῶν. Μεγαλειότατε.

— Κάποιος ἐχθρὸς σου; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς.

— Ναί, ἐχθρὸς του, τὸν ὁποῖον ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης γνωρίζει, καὶ ὁ ὁποῖος γνωρίζει τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα.

— Πράγματι, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, νομίζω ὅτι κατὰ τι ἤκουσα περὶ τούτου. Ἀλλ' ἀγνοῶ τὰς λεπτομερείας.

— Προσέφερον εἰς τὸν πρίγκηπα τοῦ Κονδὲ ἐν μῆλον εὐδέστατον, εὐτυχῶς ὅμως παρευρέθη ἐκεῖ ὁ ἰατρός του, ὅστις λαβὼν αὐτὸ παρὰ τοῦ κομιστοῦ τὸ ὠσφράνθη. Μετὰ δύο ἡμέρας γαγγραινώδες ἐξοίδημα παρουσιάσθη εἰς τὸ πρόσωπόν του, γεννῆσαν πληγὴν ἣτις κατέφαγεν αὐτὸ ὅλον. Τοιοῦτο δὲ ὑπῆρξε τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀφοσιώσεως ἡ τῆς ἀσυνεσίας του.

— Δυστυχῶς, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, ὦν ἤδη κατὰ τὸ ἥμισυ καθολικός, ἀπώλεσα πᾶσαν ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ πνεύματος τοῦ κυρίου Κονδὲ, ὥστε ὁ φίλος σας ἐσφαλὲν ἀποταθείς εἰς ἐμέ.

— Καὶ ὅχι μόνον παρὰ τῷ πρίγκηπι τοῦ Κονδὲ ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης δύναται νὰ ἦναι διὰ τῆς ἐπιρροῆς της ὠφέλιμος εἰς τὸν φίλον μου, ἀλλὰ καὶ παρὰ τῷ πρίγκηπι τοῦ Πορκιάνου, ἀδελφοῦ τοῦ δηλητηριασθέντος.

— Ἀ! εἶπεν ἡ Καρλόττα. Ἀλλ' εἰξεύρετε, Ῥενέ, ὅτι αἱ ἱστορίαι σας προξενοῦν τρόμον; Ἐξελέξατε κακὴν στιγμήν πρὸς

μεσολάβησιν. Εἶναι ἀργὰ καὶ ἡ ὁμιλία σᾶς εἶναι νεκρώσιμος. Μὰ τὴν ἀλήθειαν. Τὰ μῦρά σας εἶναι πολὺ καλλίτερα.

Καὶ ταῦτα εἰπούσα ἔτεινεν αὖθις τὴν χεῖρα πρὸς τὴν πυξίδα.

— Δέσποινα, εἶπεν ὁ Ῥενέ, πρὶν δοκιμάσετε τὸ φύραμα αὐτό, ἀκούσατε τί θὰ εἰπῶ.

— Ἀ! Ῥενέ, εἰσθε πολὺ πρόθυμος, εἶπεν ἡ βαρόνη.

Ὁ Ἑρρίκος συνέσπασε τὰς ὀφρὺς, ἀλλ' ἐννοήσας ὅτι ὁ Ῥενέ ἐπεδίωκε σκοπὸν τινὰ, ἀπεφάσισε νὰ ὠθήσῃ ἄχρις ἐσχάτων τὴν ὁμιλίαν ταύτην, ἥτις τόσῳ ἀλγεινῶς ἐπὶ νενγκεν αὐτῷ ἀναμνήσεις.

— Καὶ γνωρίζετε, εἶπεν, ἐπίσης ὅλας τὰς λεπτομερείας τῆς δηλητηριάσεως τοῦ πρίγκηπος τοῦ Πορκιάνου;

— Ναί, ἀπήντησεν ὁ Ῥενέ. Εἰξευρον ὅτι ἄφινε τὴν νύκτα παρὰ τὴν κλίνην του λαμπτήρα καίοντα. Ἐδηλητηριάσαν λοιπόν τὸ ἔλκιον, καὶ ὁ πρίγκηψ ἀπέθανεν ἐξ ἀσφυξίας.

— Ὅθεν, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, ὁ φίλος σας γνωρίζει οὐ μόνον τὰς λεπτομερείας τῶν δηλητηριάσεων, ἀλλὰ καὶ τοὺς αὐτουργούς.

— Ναί, καὶ δι' αὐτὸ ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ ἂν ἐνασκήται ἐπὶ τοῦ ζῶντος Πορκιάνου τὴν ἐπιρροήν, ὥστε νὰ τὸν πείσετε νὰ συγχωρήσῃ τὸν φονέα.

— Δυστυχῶς, ἀπήντησεν ὁ Ἑρρίκος, ὦν κατὰ τὸ ἥμισυ ἔτι Οὐγονότος, οὐδεμίαν ἐπιρροὴν ἔχω ἐπὶ τοῦ πρίγκηπος. Ὡστε καὶ κατὰ τοῦτο ἐσφαλὲν ὁ φίλος σας ἀποταθείς εἰς ἐμέ.

— Ἀλλὰ, τί σκέπτεσθε περὶ τῶν διαθέσεων τῶν κυρίων Κονδὲ καὶ Πορκιάνου;

— Καὶ πῶς θὰ γνωρίζω τὰς διαθέσεις τῶν Ῥενέ; Ὁ Θεὸς δὲν μοι ἐχάρισε τὸ πρόνομιον τοῦ νὰ ἀναγινώσκω εἰς τὰς καρδίας.

— Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης δύναται νὰ ἐρωτήσῃ ἐαυτήν. Δὲν ὑπάρχει ἐν τῷ βίῳ τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος γεγονὸς τι τόσῳ πένθιμον, ὥστε νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἀπὸδειξις ἐπιεικείας, δι' ὅσῳ ἀλγεινῇ καὶ ἂν θὰ ἦτο ἡ δοκιμασία;

— Εἰς τοὺς λόγους τούτους ἐφριξάσε καὶ αὐτὴ ἡ Καρλόττα. Ὁ ὑπκινιγμὸς ἦτο τόσῳ ἀμεσος, τόσῳ καταφρονήτης, ὥστε ἡ νεαρὰ γυνὴ ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπον ὅπως κρύψῃ τὸ ἐρυθρὸν τῆς καὶ ἀποφύγῃ τὸ βλέμμα τοῦ Ἑρρίκου.

Ὁ βασιλεὺς κατέβαλεν ὑπερτάτην τινὰ προσπάθειαν, ἐπανεκτήσατο τὴν πρῶτην γαλήνην τοῦ προσώπου, ὅπερ κατὰ τοὺς τελευταίους τούτους λόγους τοῦ Φλωρεντινοῦ εἶχε λάβει ἐκφρασιν ἀπειλητικὴν, καὶ ἀντὶ τοῦ εὐγενοῦς υἱικοῦ ἄλγους, ὅπερ ἐπέεζε τὴν καρδίαν του, ἔλαβεν ὕψος ῥεμβῶδες.

— Ἐν τῷ βίῳ μου, εἶπε, πένθιμον γεγονός... Ὅχι, Ῥενέ... Ἐκ τῆς νεότητός μου, ἐνθυμοῦμαι μόνον τὴν τρέλλαν καὶ τὴν ἀμεριμνησίαν ἀναμειγμένας πρὸς τὰς κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον σκληρὰς ἀνάγκας τῆς φύσεως καὶ τὰς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἐπιβαλλομένας δοκιμασίας.

Ὁ Ῥενέ σκυθρωπάσας παρετήρει προσεκτικῶς, ὅτε μὲν τὸν Ἑρρίκον, ὅτε δὲ τὴν Καρλότταν, οἷον ἐθέλων νὰ ἐξερεθίσῃ ἢ τὸν ἕνα καὶ νὰ συγκρατήσῃ τὴν ἄλλην, ἥτις

ἀνακαθήσασα εἰς τὸ καλλυντήριόν της, ὅπως κρύψει τὴν στενοχωρίαν ἣν ἠσθάνετο τὰ τοιαῦτα ἀκούουσα, εἶχε τείνει αὐτὴς τὴν χεῖρα πρὸς τὴν περιέχουσαν τὸ φύρμα πυξίδα.

— Ἀλλ' ἐπὶ τέλους, βασιλεῦ, ἂν ἦσθε ὁ ἀδελφὸς τοῦ πρίγκηπος Πορκιάνου, ἡ ὁ υἱὸς τοῦ πρίγκηπος Κονδέ, καὶ ἐδηλητηρίζον τὸν ἀδελφόν σας ἡ ἐδολοφόνουν τὸν πατέρα σας...

Ἡ Καρλόττα ἔρρηξεν ἐλαφρὰν κραυγὴν, καὶ ἔφερεν αὐτὴς τὸ φύρμα εἰς τὰ χεῖλιν της. Ὁ Ῥενὲ εἶδε τὸ κίνημα, ἀλλὰ τὴν φορὰν ταύτην, οὔτε διὰ λόγου, οὔτε διὰ χειρονομίας τὴν ἀνεχαίτισε, ἀλλ' ἀνέκραξε:

— Διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! ἀπαντήσατε, βασιλεῦ, ἂν ἦσθε εἰς τὴν θέσιν των, τί θὰ ἐπράττετε;

Ὁ Ἑρρίκος ἀπομάχας διὰ τρεμούσης χειρὸς τὸ μέτωπον, ὅπου ἀνέβλυζον ῥαγίδες τινὲς ψυχροῦ ἰδρώτος, ἡγέρθη καὶ εἶπεν:

— Ἄν ἤμην εἰς τὴν θέσιν των, καὶ ἤμην βέβαιος ὅτι θὰ γαίνω βασιλεὺς, ἦτοι ὅτι θὰ ἀντιπροσωπεύω τὸν Θεὸν ἐπὶ τῆς γῆς, θὰ ἔπραττον ὡς ὁ Θεός, θὰ ἐσυγχώρουν.

— Δέσποινα, ἀνέκραξεν ὁ Ῥενὲ, ἀρπάσας τὸ φύρμα ἀπὸ τῶν χειρῶν τῆς κυρίας Σώθης. Δέσποινα, ἀπόδοτέ μοι τὴν πυξίδα ταύτην. Ὁ ὑπάλληλός μου, καθὼς βλέπω, ἠπατήθη καὶ σὰς ἔφερεν αὐτήν. Αὐρίον θὰ σὰς στείλω ἄλλην.

ΚΤ'.

ΝΕΟΦΩΤΙΣΤΟΣ ΚΑΘΟΛΙΚΟΣ

Τὴν ἐπιούσαν ἦτο κυνήγιον ἐν τῷ δάσει τοῦ Ἀγίου Γερμανοῦ.

Ὁ Ἑρρίκος εἶχεν ἔγερθῃ πρῶτῃ, καὶ τὴν ὀγδόην κατήρχετο εἰς τὴν αὐλήν, ὅπου ὁ ἵππος του ἀνέμενεν αὐτὸν ἑτοιμος. Καθ' ἣν δὲ στιγμήν διήρχετο ἔμπροσθεν Ἑλβετοῦ τινὸς φρουροῦντος εἰς τὴν θύραν, οὗτος παρουσιάσας τὸ ὄπλον του εἶπεν:

— Ὁ Θεὸς νὰ σκέπη τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα τὸν βασιλέα τῆς Ναβάρρας.

Εἰς τὸν ἦχον τῆς φωνῆς ἐκείνης ὁ Ἑρρίκος ἀνεσκήρτησε. Στραφεὶς δὲ καὶ παρατηρήσας καλῶς τὸν φρουρόν:

— Ὁ Δεμού! ἐψιθύρισε.

— Ναί, βασιλεῦ. Ὁ Δεμού.

— Τί ζητεῖτε ἐδῶ;

— Τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα.

— Τί με θέλετε;

— Πρέπει νὰ σὰς ὁμιλήσω.

— Δυστυχῆ! εἶπεν ὁ βασιλεὺς πλησιάζας πρὸς αὐτόν. Ἀγνοεῖς ὅτι κινδυνεύει ἡ κεφαλὴ σου;

— Τὸ εἰξεύρω.

— Καὶ λοιπόν;

— Εἴμαι ἐδῶ.

Ὁ Ἑρρίκος ὠχρίασεν ἐλαφρῶς, διότι ἐνόησεν ὅτι ὁ κίνδυνος ἦτο ἀμοιβαίος. Παρατηρήσας δὲ ἀνησυχῶς περὶ αὐτὸν ὠπισθοχώρησεν αὐτὴς ἰδὼν τὸν δοῦκα τοῦ Ἀλανσῶν ἐν τινὶ τῶν παραθύρων. Ἀλλὰ, συνελθὼν ἀμέσως, ἔλαβε τὸ πυροβόλον ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ Δεμού καὶ προσποιούμενος ὅτι ἐξετάζει αὐτὸ εἶπε:

— Δὲν ἤλθετε βεβαίως, Δεμού, ἀνευ ἰσχυροῦ λόγου νὰ ῥιφθῆτε εἰς τὸ στόμα τοῦ λύκου;

— Ὁχι, βασιλεῦ. Καὶ ἰδοὺ ὁκτὼ ἡδὴ ἡμέρας σὰς παρκαμονεύω. Χθὲς δὲ μόνον ἔμαθα ὅτι ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης ἐμελλε νὰ δοκιμάσῃ σήμερον τὸν ἵππον τοῦτον, καὶ ὡς ἐκ τούτου κατέλαβον τὴν θύραν.

— Ἀλλὰ, πῶς ὑπὸ τὴν στολὴν αὐτήν;

— Ὁ λοχαγὸς τοῦ σώματος εἶναι διαμαρτυρούμενος καὶ φίλος μου.

— Λάβετε τὸ πυροβόλον σας, ἐπνεύλαβετε τὴν θέσιν σας. Μὰς παρατηροῦσιν. Ὅταν θὰ διέλθω πάλιν ἐντεῦθεν θὰ προσπαθῶ νὰ σὰς εἰπῶ ὀλίγας λέξεις, ἀνδρῶς δὲν σὰς ὁμιλήσω μὴ μετ' αμαρτήσετε. Χαίρετε.

Ὁ Δεμού ἐπνεύλαβε τὸ βῆμά του, καὶ ὁ Ἑρρίκος ἐπροχώρησε πρὸς τὸν ἵππον.

— Ὁραῖος ἵππος! εἶπεν ὁ δούξ τοῦ Ἀλανσῶν ἐκ τοῦ παραθύρου. Ἀλλὰ δὲν εἶναι διὰ ἀνδρῶν.

— Ὡς ἐκ τούτου ἦτο προωρισμένος διὰ τινὰ ὠραίων κυρίων.

— Προσοχή, Ἑρρίκε, μὴν εἰσθε ἀδιάκριτος, διότι θὰ ἴδωμεν τὴν ὠραίαν αὐτὴν κυρίαν εἰς τὸ κυνήγιον. Καὶ ἂν ἀγνοῶ τί νος εἰσθε ἱππότης, θὰ μάθω τοῦλάχιστον τίνος εἰσθε ἱπποκόμος.

— Ὡ! δὲν θὰ τὸ μάθετε, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος μετὰ τῆς ἀφελείας ἣν τόσῳ καλῶς προσεποιεῖτο, διότι ἡ ὠραία αὐτὴ κυρία οὕσα ἀδιάθετος πολὺ τὴν πρῶταν ταύτην δὲν δύναται νὰ ἐξέλθῃ.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἵππευσεν.

— Ἀ! μπᾶ! εἶπεν ὁ δούξ γελῶν. Πτωχὴ κυρία Σώθῃ!

— Φραγκῖσκε! Φραγκῖσκε! σεῖς εἰσθε ὁ ἀδιάκριτος.

— Καὶ τί ἔχει λοιπὸν αὐτὴ ἡ ὠραία Καρλόττα; ἐπνεύλαβεν ὁ δούξ.

— Ἀλλὰ, ἀπήντησεν ὁ Ἑρρίκος πτερνίσας τὸν ἵππον του καὶ ἐξανυχάσας αὐτὸν νὰ ἐκτελέσῃ σροφὴν τινα. Δὲν εἰξεύρω. Αἰσθάνεταί κεφαλὴν, ὡς μὰς εἶπεν ἡ Δαριόλη. Εἰδὸς τι παρὰ λυσίας καθ' ὅλον τὸ σῶμα. Γενικὴν ἀτονίαν...

— Καὶ αὐτὸ θὰ σὰς ἐμποδίσῃ ἀπὸ τοῦ νὰ ἔλθετε μαζί μας;

— Ἐμεῖς καὶ διατί; Ἐγὼ τρελλαίνομαι διὰ τὸ κυνήγιον, καὶ τίποτε δὲν δύναται νὰ μὲ κάμῃ νὰ λείψω.

— Καὶ ὅμως ἀπὸ αὐτὸ θὰ λείψετε, Ἑρρίκε, εἶπεν ὁ δούξ, ἀφοῦ στραφεὶς ἀντήλαξε λέξεις τινὰς μετὰ τινος, ὃν δὲν ἠδύνατο νὰ ἴδῃ ὁ Ἑρρίκος, διότι ἰδοὺ ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης μοῦ λέγει ὅτι τὸ σημερινὸν κυνήγιον ἀνεβλήθη.

— Μπᾶ! εἶπεν ὁ Ἑρρίκος καὶ διατί;

— Φαίνεται ὅτι ἦλθον σπουδαῖα γράμματα τοῦ δουκὸς τοῦ Νεβέρ. Καὶ ἡδὴ συνῆλθον εἰς συμβούλιον ὁ βασιλεὺς, ἡ βασιλομήτωρ καὶ ὁ ἀδελφός μου δούξ τοῦ Ἀνζιού.

— Ἀ! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Ἑρρίκος. Ἦλθον ἄρα γε εἰδήσεις ἐκ Πολωνίας;

Εἶτα προσέθετο μεγαλοφώνως:

— Τότε εἶναι περιττὸν νὰ μὲνῶ ἐδῶ περισσότερο. Καλὴν ἐντάμωσιν, ἀδελφέ μου!

Καὶ ἀνεχαίτισε τὸν ἵππον του ἐνώπιον τοῦ Δεμού, πρὸς ὃν εἶπε:

— Φίλε μου, προσκάλεσον ἕνα τῶν συντρόφων σου, ὅπως τελειώσῃ τὴν φρουράν

σου. Σὺ δὲ βοήθησον τὸν ἱπποκόμον εἰς τὸ ν' ἀποσάξῃ τὸν ἵππον, εἶτα λάβε τὸ ἐπίπτιον καὶ φέρε αὐτὸ εἰς τὸν σελλοποιόν ὅπως τελειώσῃ τὸ κέντημα, ὅπερ δὲν ἐπρόφθασε νὰ τελειώσῃ διὰ σήμερον. Μοῦ φέρῃς δὲ τὴν ἀπάντησιν εἰς τὰ δώματά μου.

Ὁ Δεμού ἔσπευσε νὰ ὑπακούσῃ, διότι ὁ δούξ τοῦ Ἀλανσῶν εἶχεν ἀποσυρθῇ πλέον τοῦ παραθύρου, καὶ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα εἶχε συλλάβει ὑπόνοιαν τινα.

Καὶ πράγματι μόλις εἶχεν ἐξέλθει τῆς θύρας, ὁ δούξ ἐφάνη. Ἀλλὰ ἀληθῆς τις Ἑλβετὸς ἦτο εἰς τὴν θέσιν τοῦ Δεμού.

Ὁ δούξ τοῦ Ἀλανσῶν παρετήρησε λίαν προσεκτικῶς τὸν νέον φρουρόν, εἶτα στραφεὶς πρὸς τὸν Ἑρρίκον εἶπε:

— Δὲν εἶναι αὐτὸς πρὸς τὸν ὁποῖον ὠμιλεῖτε πρὶ ὀλίγου, ἀδελφέ μου.

— Ὁχι, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος. Ὁ ἄλλος εἶναι εἰς τῶν τοῦ οἴκου μου, τὸν ὁποῖον κατέταξα εἰς τοὺς Ἑλβετούς, τὸν ἐπεφόρτισα δὲ μὲ τινα παραγγελίαν, τὴν ὁποῖαν μετέβη νὰ ἐκτελέσῃ.

— Ἀ! εἶπεν ὁ δούξ, ὥσει ἀρκεσθεῖς εἰς τὴν ἀπάντησιν ταύτην. Καὶ ἡ Μαργαρίτα τί κάμνει;

— Ἀκριβῶς ἤθελον τώρα νὰ μεταβῶ παρ' αὐτῇ ὅπως ἐρωτήσω, ἀδελφέ μου.

— Καὶ δὲν τὴν εἶδετε ἀπὸ χθές;

— Ὁχι. Μετέβην παρ' αὐτῇ ταύτην τὴν νύκτα κατὰ τὴν ἐνδεκάτην, ἀλλ' ἡ Γιλόννη μοι εἶπεν ὅτι ἦτο κοπιασμένη καὶ ἐκοιμήτο.

— Δὲν θὰ τὴν εὑρετε τὴν στιγμήν ταύτην εἰς τὰ δώματά της. Ἐξῆλθε.

— Ναί, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος. Ἐπρόκειτο νὰ μεταβῇ σήμερον εἰς τὸ μοναστήριον τῆς Εὐαγγελιστρίας.

Ἡ συνδιάλεξις δὲν ἠδύνατο νὰ παραταθῇ ἐπὶ πλέον, τοῦ Ἑρρίκου περιοριζομένου εἰς τὸ ν' ἀπαντᾷ μόνον, ὅθεν οἱ δύο νέοι ἀπεχωρίσθησαν.

Ὁ Ἑρρίκος ἀπεσύρθη εἰς τὰ δώματά του. Μετὰ παρέλευσιν μόλις πέντε λεπτῶν, ἤκουσε κρουομένην τὴν θύραν τοῦ.

— Τίς εἶναι; ἠρώτησε.

— Βασιλεῦ, ἀπήντησε φωνή, ἣν ὁ Ἑρρίκος ἀνεγνώρισεν ὡς τὴν τοῦ Δεμού, φέρω τὴν ἀπάντησιν τοῦ σελλοποιού.

Ὁ Ἑρρίκος λίαν συγκεκινημένος εἰσήγαγε τὸν νέον καὶ ἐπανεκέλεισε τὴν θύραν.

— Εἰσθε σεῖς, Δεμού; εἶπεν. Ἦλπιζον ὅτι ἠθέλετε σκεφθῇ.

— Βασιλεῦ, ἀπήντησεν ὁ Δεμού, σέπτομαι ἡδὴ ἐπὶ τρεῖς ὁλοκλήρους μῆνας. Ἀρκοῦν. Τώρα εἶναι καιρὸς νὰ ἐνεργήσωμεν.

Ὁ Ἑρρίκος ἐποίησε κίνημά τι ἀνησυχίας.

— Μὴ φοβεῖσθε, βασιλεῦ. Εἴμεθα μόνοι, καὶ σπεύδω διότι αἱ στιγμαὶ εἶναι πολὺ τιμοί.

Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης δύναται διὰ μιᾶς μόνης λέξεως νὰ ἀποδώσῃ ἡμῖν πᾶν ὅ, τι ἐνεκεν τῶν συμβάντων τοῦ ἔτους τούτου ἀπωλέσαμεν. Ἀς ὁμιλήσωμεν καθαρῶς, βραχέως καὶ εἰλικρινῶς.

— Σὰς ἀκούω, γενναῖέ μου Δεμού! ἀπήντησεν ὁ Ἑρρίκος, βλέπων ὅτι ἦτο ἀδύνατον αὐτῷ ν' ἀποφύγῃ τὰς ἐξηγήσεις.

— Εἶναι ἀληθές ὅτι ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης ἐξώμοσεν;

— Ἀληθές.

— Ἀλλὰ διὰ τῶν χειλέων, ἢ διὰ τῆς καρδίας;

— Πάντοτε πρέπει νὰ εὐγνωμονῶμεν εἰς τὸν Θεὸν ὅταν μᾶς σώζῃ τὴν ζωὴν, ἀπήντησεν ὁ Ἑρρίκος ἀποφεύγων τὴν ἐρώτησιν, ὡς ἐσυνείθιζε νὰ πράττῃ πάντοτε ἐν ταῖς τοιαύταις περιστάσεσι. Καὶ ὁ Θεὸς προφανῶς μοῦ ἐφείσθη ἐν τῷ φοβερῷ ἐκείνῳ κινδύνῳ.

— Βασιλεῦ, ἐπανελάθεν ὁ Δεμουῦ, ὁμολογήσατε...

— Τί;

— Ὅτι ἡ ἐξόμωσις ὑμῶν δὲν ἐγένετο ἐκ πεποιθήσεως, ἀλλ' ἐξ ὑπολογισμοῦ. Ἐξωμώσατε, ὅπως ὁ βασιλεὺς σᾶς ἀφήσῃ ζῶντα, καὶ οὐχὶ διότι ὁ Θεὸς σᾶς ἔσωσε τὴν ζωὴν.

— Οἰαδὴποτε καὶ ἂν ἦναι ἡ αἰτία τῆς ἐξωμώσεώς μου, τώρα εἶμαι καλὸς καθολικός.

— Ναί, ἀλλὰ θὰ ἦσθε πάντοτε; Δὲν θὰ σπεύσετε εἰς τὴν πρώτην δοθησομένην περιστάσιν νὰ ἀναλάβετε τὴν ἐλευθερίαν τῆς ὑπαρξέως σας, τῆς συνειδήσεώς σας; Λοιπόν, ἡ περιστάσις αὕτη παρουσιάζεται ὑμῖν ἤδη. Ἡ Ρουσιλιὼν καὶ τὸ Βεάρν μίαν μόνον λέξιν περιμένουσιν ὅπως ἐξεγερθῶσιν. Ἐν τῇ Γουιέννῃ πάντες ποθοῦσι τὸν πόλεμον. Εἰπέτε μοι μόνον ὅτι εἰσθε καθολικός διὰ τῆς βίας, καὶ ὑπόσχομαι ὑμῖν περὶ τοῦ μέλλοντος.

— Δὲν ἐκδιάζεται εὐπατριδὴς τοῦ γένους μου. Ὅτι ἐπράξα, φίλτατέ μου Δεμουῦ, τὸ ἐπράξα οικειοθελῶς.

— Ἀλλὰ, βασιλεῦ, εἶπεν ὁ νέος λυπημένος, μᾶς ἐγκαταλείπετε, μᾶς προδίδετε.

— Ὁ Ἑρρίκος ἔμεινεν ἀπαθής.

— Ναί, ἐπανελάθεν ὁ Δεμουῦ, μᾶς προδίδετε, διότι πολλοὶ ἐξ ἡμῶν ἦλθον ἐν ταῦθα κινδυνεύοντες τὴν ζωὴν των, ὅπως ἀποδώσωσιν ὑμῖν τὴν τιμὴν καὶ τὴν ἐλευθερίαν. Τὰ πάντα ἔχομεν ἑτοιμα, ὅπως δώσωμεν ὑμῖν ἕνα θρόνον, βασιλεῦ, ἐννοεῖτε καλῶς; Ὅχι μόνον τὴν ἐλευθερίαν, ἀλλὰ τὴν ἰσχύν. Ἐνα θρόνον κατ'ἐκλογὴν σας, διότι ἐντὸς δύο μηνῶν θὰ δύνασθε νὰ ἐκλέξετε μεταξὺ τῆς Ναβάρρας καὶ τῆς Γαλλίας.

— Δεμουῦ, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, ἐσώθη καὶ εἶμαι καθολικός. Εἶμαι ὁ σύζυγος τῆς Μαργαρίτας, εἶμαι ὁ ἀδελφὸς τοῦ βασιλέως Καρόλου. Εἶμαι ὁ γαμβρὸς τῆς ἀγαθῆς μου μητρὸς Αἰκατερίνης...

— Ἀλλὰ, βασιλεῦ, τί πρέπει νὰ πιστεύσῃ τις; Μοὶ εἶπον ὅτι ὁ γάμος ὑμῶν δὲν συνεπληρώθη. Μοὶ εἶπον ὅτι ἡ καρδιά ὑμῶν εἶναι κατὰ βάθος ἐλευθέρη. Μοὶ εἶπον ὅτι τὸ μῖσος τῆς Αἰκατερίνας...

— Ψεῦδη, ψεῦδη, εἶπε διακόψας αὐτὸν ὀρμητικῶς ὁ Ἑρρίκος. Ναί, σᾶς ἠπάτησαν ἀναιδῶς, φίλε μου. Ἡ προσφιλὴς αὐτῇ Μαργαρίτα εἶναι ἀληθὴς σύζυγός μου. Ἡ Αἰκατερίνα εἶναι ἀληθὴς μήτηρ μου, καὶ ὁ βασιλεὺς Κάρολος ὁ Θ' εἶναι ὁ ἀληθὴς αὐθέντης καὶ κύριος τῆς ζωῆς μου καὶ τῆς καρδίας μου.

— Ὁ Δεμουῦ ἐρρίγησε καὶ ἐμειδίασε σχεδὸν περιφρονητικῶς.

— Καὶ λοιπόν, βασιλεῦ, εἶπε, προσπαθῶν διὰ τοῦ βλέμματός νὰ βολιδοσκοπήσῃ τὴν πλήρη σκότους ἐκείνην ψυχὴν, ἰδοὺ ἡ ἀπάντησις τὴν ὁποίαν θὰ φέρω εἰς τοὺς ἀδελφούς μου. Θὰ εἰπῶ αὐτοῖς ὅτι ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας τείνει τὴν χεῖρά του καὶ προσφέρει τὴν καρδίαν του εἰς τοὺς σφαζάντας ἡμᾶς, θὰ εἰπῶ αὐτοῖς ὅτι ἔγινεν ὁ κόλαξ τῆς βασιλομήτορος καὶ ὁ φίλος τοῦ Μωρεβέλ...

— Φίλτατέ μοι Δεμουῦ, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, ὁ βασιλεὺς θὰ ἐξέλθῃ τώρα ἐκ τοῦ συμβουλίου, πρέπει δὲ νὰ μεταβῶ παρ' αὐτῷ ὅπως πληροφορηθῶ ποιοὶ λόγοι τὸν ἔκαμαν ν' ἀναβάλῃ ἐν τόσῳ σπουδαίῳ πράγματι, ὡς εἶναι τὸ κυνήγιον. Χαίρετε λοιπόν, φίλε μου, καὶ μιμηθῆτέ με· ἀφήσατε τὴν πολιτικὴν, ἐπανελάθετε εἰς τὸν βασιλέα καὶ γενήτε καθολικός.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ὁ Ἑρρίκος, συνώδευσεν ἡ μᾶλλον ὤθησεν εἰς τὸν ἀντιθάλαμον τὸν νέον εὐπατριδὴν, οὗτινος ἡ ἐκπληξὶς ἤρξατο μεταβαλλομένη εἰς μανίαν.

Μόλις ἐπανεκλείσθη ἡ θύρα, καὶ ὁ Δεμουῦ μὴ δυνάμενος νὰ κρατηθῇ πλέον συνετίριψε τὸν πῖλόν του καὶ ῥίψας αὐτὸν χαμαὶ τὸν κατεπάτησεν ἀνακράζας:

— Εἰς τὴν πίστιν μου! Ἴδου εἰς ἄθλιος ἡγεμὼν! ἀνάξιος ὅπως ἦναι ἀρχηγός μας!

— Σιωπὴ! κύριε Δεμουῦ, εἶπε φωνή τις ἐκ τινος ἡμιανοιχθείσης θύρας. Σιωπὴ! διότι καὶ ἄλλος τις πλὴν ἐμοῦ δύναται νὰ σᾶς ἀκούσῃ.

Ὁ Δεμουῦ στραφείς εἶδε τὸν δοῦκα τοῦ Ἀλανσὼν προκύπτοντα ἐκ τῆς θύρας ὅπως ἰδὴ μὴ ἐν τῷ διαδρόμῳ ἦτο καὶ ἄλλος τις.

— Ὁ δούξ τοῦ Ἀλανσὼν! ἀνέκραξεν ὁ Δεμουῦ, ἐχάθην!...

— Ἀπεναντίας, ἐπιθύρῃσεν ὁ πρίγκηψ, ἴσως εὔρετε ὅτι ἐζητεῖτε. Ἀλλὰ εἰσέλθετε ὁ κοιτὼν οὗτος ἀνήκει εἰς δύο τῶν εὐπατριδῶν μου, καὶ οὐδεὶς θὰ μᾶς ἀνησυχήσῃ ἐδῶ. Δυνάμεθα νὰ ὁμιλήσωμεν ἐν πάσῃ ἐλευθερίᾳ. Εἰσέλθετε, κύριε.

— Ἴδου ἐγώ, δέσποτα, εἶπεν ὁ συνωμότης καταπεπληγμένος.

Καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνα, οὗτινος ὁ δούξ ἔκλεισε καλῶς τὴν θύραν.

Ὁ Δεμουῦ ἦτο μανιώδης, ἀλλὰ τὸ παγερὸν βλέμμα τοῦ νεαροῦ δουκὸς τὸν ἐπανεφέρειν εἰς ἑαυτόν.

— Δέσποτα, εἶπεν, ἂν καλῶς ἐνόησα, ἡ Ὑμετέρα Ὑψηλότης θέλει νὰ μοὶ ὁμιλήσῃ;

— Ναί, κύριε Δεμουῦ, ἀπήντησεν ὁ Φραγκίσκος. Μεθ' ὅλον τὸν μεταμριεσμόν σας σᾶς ἀνεγνώρισα ὅταν ἐπαρουσιάσατε τὰ ὅπλα εἰς τὸν ἀδελφόν μου Ἑρρίκον. Καὶ λοιπόν, Δεμουῦ, δὲν ἐμείνετε εὐχαριστημένος ἐκ τοῦ βασιλέως τῆς Ναβάρρας;

— Δέσποτα!

— Ἐμπρός, ἄς ἴδωμεν! ὁμιλήσατέ μοι μετὰ θάρρους. Ἰσως εἶμαι ἐκ τῶν φίλων σας.

— Ὑμεῖς, δέσποτα!

— Ναί, ἐγώ. Ὅμιλήσατε λοιπόν.

— Δὲν εἰςεύρω τί νὰ εἰπῶ εἰς τὴν Ὑμετέραν Ὑψηλότητα. Τὰ πράγματα περὶ ὧν ἦλθον νὰ ὁμιλήσω εἰς τὸν βασιλέα τῆς

Ναβάρρας θίγουσι συμφέροντα, τὰ ὁποῖα ἴσως ἡ Ὑμετέρα Ὑψηλότης δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ ἐννοήσῃ. Ἀλλως τε, προσέθετο προσπαθήσας νὰ λάβῃ ὕψος ἀδιάφορον, ἐπρόκειτο περὶ ἀσημάντων.

— Περὶ ἀσημάντων; εἶπεν ὁ δούξ.

— Ναί, δέσποτα.

— Περὶ ἀσημάντων, διὰ τὰ ὁποῖα ἐνομίζετε καθήκον νὰ διακινδυνεύσητε τὴν ζωὴν σας ἐπανερχόμενος εἰς Λουβρόν, ὅπου οὐδεὶς ἀγνοεῖ ὅτι ἡ κεφαλὴ σας εἶναι πολύτιμος, ὅπου οὐδεὶς ἀγνοεῖ ὅτι σεῖς, ὡς ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας, ὡς ὁ πρίγκηψ τοῦ Κονδέ, εἰσθε εἰς τῶν κυριωτέρων ἀρχηγῶν τῶν Οὐγονόττων.

— Ἄν πιστεύετε τοῦτο, δέσποτα, πράξετε ὅτι εἰς τοιαύτην περιστάσιν πρέπει νὰ πράξῃ ὁ ἀδελφὸς τοῦ βασιλέως Καρόλου καὶ ὁ υἱὸς τῆς βασιλίσσης Αἰκατερίνης.

— Καὶ διατί θέλετε νὰ πράξω οὕτως, ἀφοῦ σᾶς εἶπον ὅτι εἶμαι φίλος σας; Εἰπέτε μοι λοιπόν τὴν ἀλήθειαν.

— Δέσποτα, σᾶς ὁμνῶ...

— Μὴ ὁμνύετε, κύριε. Ἡ θρησκεία τῶν διαμαρτυρομένων ἀπαγορεύει τοὺς ὅρκους, καὶ μάλιστα τοὺς ψευδεῖς ὅρκους.

Ὁ Δεμουῦ συνέσπασε τὰς ὀφρὺς.

— Σᾶς λέγω ὅτι τὰ εἰςεύρω ὅλα, ἐπανελάθεν ὁ δούξ.

Ὁ Δεμουῦ ἔμεινε σιωπῶν

— Ἀμφιβάλλετε ἔτι; Πρέπει λοιπόν νὰ σᾶς τὸ ἀποδείξω, φίλτατέ μου Δεμουῦ. Ἄς ἴδωμεν. Πρὸ ὀλίγου, εἰς τὸν κοιτῶνα ἐκείνον — καὶ ἔδειξε διὰ τῆς χειρὸς τὸν κοιτῶνα τοῦ Βεαρνοῦ, — δὲν ἐπροτείνατε εἰς τὸν γαμβρόν μου Ἑρρίκον τὴν ὑποστήριξίν σας καὶ τὴν τῶν ὑμετέρων, ὅπως ἐπαναφέρετε αὐτὸν εἰς τὸν θρόνον τῆς Ναβάρρας;

Ὁ Δεμουῦ ἔμεινεν ἐννεός.

— Καὶ τὰς προτάσεις σας ταύτας ἐκεῖνος δὲν ἀπέρριψεν ἔντρομος;

Ὁ Δεμουῦ ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐπλήρσαστο.

[Ἐπεται συνέχεια]

Η ΛΟΥΟΜΕΝΗ ΧΑΝΟΥΜΙΣΣΑ

ὑΠὸ ΛΕΪΛΑ - ΧΑΝΟΥΜ.

(Συνέχεια ἰδε προηγούμενον φύλλον).

Θ

Ἄμα τοῦ σουλτάνου ἀναχωρήσαντος ἀπὸ τῆς Φατμᾶς, αὕτη ἐπορεύθη εἰς τὸ λουτρόν ἐνδεδυμένη τὸ ἐκ τουλπανίου ἀντερί της, φέρουσα ὑψηλὰ σανδάλια, καὶ ῥόδον λαμπρόν τεῖόςχρουν, ἐμπεπηγμένον εἰς τὸν ἐκ γάλης κεφαλόδεσμόν της, καὶ εἰσέδου εἰς τὸν *Θάλαμον τῆς Ἀραπαύσεως*.

Ἡ Γκιούλ - Χανούμ ἐκοιμάτο μετὰ τὸ λουτρόν της, καὶ ἐπὶ τῶν ἡμιανοικτῶν χειλέων της ἐπεκαθῆτο μειδίαμα γλυκύ. Πολλὰριθμοὶ δούλαι τοῦ χαρεμίου τοῦ Σείχ - οὐλ - Ἰσλάμ Αἰθιοπίδες, Νουβιαναί, Κιρκάσαι καὶ Τούρκισαί, ἠτοιμάζον ἐπὶ δίσκου ἀργυροῦ ἐγγεγλυμμένου τὸ πρόγευμα τῆς νεαρᾶς χανουμισσῆς. Ἡ τροφὸς τῆς Γκιούλ, Ἀρμενὶς καλλιπάρειος, μὴ ἔχουσα ἡλικίαν ἄνω τῶν τριάκοντα πέντε ἐτῶν, ἐκάθητο